

[Tove Jørgensen.]

normeringer. Man laver skiftende åbningstider, således at vi får de klassebestemte børnehaver og vuggestuer. Højtlønnede forældres børn i institutioner med korte åbningstider uden transportproblemer, for de bliver som regel kørt derhen i bil, og så de institutioner, hvor lavtlønsarbejderen og den enlige kvindes børn kan gå i en overfyldt institution helt til kl. 18, fordi det er bekvemmere af økonomiske grunde at samle disse børn i få institutioner med lange åbningstider. Om der bliver transportproblemer, bliver en privatsag for de pågældende.

Tror man, at sådanne vilkår har en forebyggende virkning? Tror man, at der på overfyldte institutioner er tid til at tage sig af det enkelte barn, at der er mulighed for at opdage f.eks. høre- og talelidelser på et tilstrækkelig tidligt tidspunkt? Her skabes der tværtimod sociale tabere, også senere blandt skoleeleverne. Her lægges grunden til en stemping, der kan komme til at påvirke et barn i lang tid fremover, og som i det lange løb kan komme til at koste samfundet langt mere i form af psykiatrisk eller psykologisk behandling, i form af særundervisning eller på længere sigt kriminologisk behandling.

Denne kortsynethed må stoppes, mens det er tid, og det er dette, det her foreliggende forslag er et ganske lille bidrag til.

Ib Christensen (DR):

Det er da fuldstændig korrekt, som fru Ebba Strange gør opmærksom på, at det er folketinget, der fastsætter disse maksimumsgrænser. Men når man nu har den opfattelse, som mit parti har, at her er der tale om et anliggende, der er særdeles velegnet til at afgøres kommunalt, så bør det også ske efter vores opfattelse. Kommunalbestyrelsen bør løse disse opgaver under ansvar over for vælgerne. Det er paradisk at tale om kommunalt selvstyre, hvis der på ethvert område – også på et for det kommunale selvstyre så velegnet område som dette – fastsættes nogle ganske specifikke og skrappe grænser, man skal rette sig efter og hverken må gå over eller gå under.

Må jeg lige sige, at det, der såmænd betyder nok så meget med hensyn til standarden på dette område, er vel i og for sig, at kommunerne bruger disse henstillinger, man får fra Kommunernes Landsforening, og som jo er blevet til efter mere eller mindre udtalt tryk fra ministerens side, til ikke at antage de dag-

institutionshjælpere, som de måske hist og her kunne have særdeles god brug for, og som der var saglig basis for. Det er jo nok så alvorligt. Den side af sagen drog jeg frem i mit tidligere indlæg, og jeg vil endnu en gang understrege, at denne side af sagen er nok så alvorlig, hvis vi ser det ud fra en beskæftigelsesmæssig synsvinkel.

Det vil sige, at lige så vel som man skal afholde sig fra at påbyde, at der skal være så og så høj en standard, så skal man altså også undlade at forhindre kommunerne i at gå ud over denne standard.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Det var nu ikke til hr. Ib Christensen, det var til mig selv. Jeg kom til at sige et forkert ord i mit første indlæg. Jeg sagde »flosset« moral, jeg mente dobbeltmoral. Jeg håber, det kan formilde ministeren lidt. Det var virkelig det, jeg mente.

Ordføreren for forslagsstillerne (Tyroll) (VS):

Jeg synes næsten, det kan være nødvendigt nu, når spørgsmålet om kommunalt nærdemokrati og bistandsloven osv. drages ind i debatten, at tage lidt fat i, hvad det egentlig er for funktioner, som bliver etableret her. Det er rigtigt, at man lægger nogle spørgsmål ud til beslutningstagning ude i kommunerne, men det er en decentralisering, som blot giver et indtryk af et nærdemokrati, for samtidig bevarer man fuldstændig kontrolmulighederne herinde i folketinget fra regeringen side med hensyn til, hvordan udviklingen skal være for bloktilskuddene osv. I virkeligheden kan man måske sige, at man er i færd med at tilpasse de økonomiske reguleringsmekanismer til tidens krav. Problemerne med at gennemføre omfattende indkomstpolitiske løsninger osv. er i virkeligheden mindre, hvis man ligesom overlader dem til kommunerne og så begynder at lægge rammerne ret så snært herinde for den forvaltningsmulighed, man har i kommunerne. Det skal man tage med i vurderingerne, når der tales så meget om dette kommunale nærdemokrati, som nu skal til at køres igennem her også.

Jeg synes nok, der stadig væk savnes nogle svar fra socialministeren og måske også fra socialdemokratiet på, hvorvidt man agter at gå aktivt ind i et forsøg på at ændre forholdene på daginstitutionsområdet, efter at der altså er